

Arrest

nr. 286 961 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is België binnengekomen op 14 november 2015 en diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 26 november 2015.

Op 23 december 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.2. Zonder terug te keren naar zijn land van herkomst, diende verzoeker op 26 januari 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal besloot op 6 oktober 2017 om verzoekers verzoek niet in overweging te nemen. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.3. Zonder terug te keren naar Afghanistan, diende verzoeker op 30 oktober 2017 een derde verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal besloot op 18 december 2017 tot een niet-inoverwegingname van dit verzoek. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.4. Op 16 januari 2018 diende verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 februari 2018 werd door de commissaris-generaal in dit kader een beslissing tot weigering van in overwegingname genomen. Verzoeker ging wederom niet in beroep tegen deze beslissing.

1.5. Verzoeker diende op 19 oktober 2018 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd door de commissaris-generaal op 18 juli 2019 niet-ontvankelijk verklaard. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.6. Op 27 november 2020 diende verzoeker een zesde verzoek om internationale bescherming in. Op 9 maart 2021 werd verzoekers verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard. In zijn arrest nr. 255 966 van 8 juni 2021 werd het beroep van verzoeker verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Op 29 juli 2021 dient verzoeker zijn zevende verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 31 augustus 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 17 maart 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 18 maart 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara van origine te zijn. Op 26 november 2015 deed u een eerste verzoek om internationale bescherming. U behoort tot de Sjiitische streek binnen de islam. U bent geboren op (...) 1998 in het dorp Chowni Shorab, gelegen in het district Khanabad in de provincie Kunduz. U verklaarde dat uw oom langs vaderskant commandant was bij de Afghaanse autoriteiten. Uw oom en vader kregen problemen met leden van de Taliban afkomstig uit het nabijgelegen dorp Ghorbandi. Deze Taliban leden wilden uw vader doden. Daarom ontvluchtten u en uw familie Afghanistan toen u 10 of 11 jaar was. Jullie vestigden zich in Iran, waar jullie woonden in de wijk Khomeini Shahr van de stad Esfahan. U werkte in Esfahan als afvalophaler. U werd er in Iran van beschuldigd brand te hebben gesticht in het afvaldepot waar u werkte. Daarom besloot u Iran te ontvluchten. Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: de stemkaarten van uw vader en moeder uit 2003-2004, de taskara van uw grootvader van vaders kant, de taskara van uw grootvader van moeders kant, de taskara van uw oom langs vaders kant, een kopie van twee bladzijden van een Afghaans paspoort van uw vader afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Teheran en een historiek van uw medisch dossier en een deelnamebewijs aan een cursus genaamd Mind Spring.

Op 23 december 2016 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verblijf als Afghaans vluchteling in Iran noch aan uw herkomst uit het district Khanabad in de provincie Kunduz. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar Afghanistan en op 26 januari 2017 deed u een tweede verzoek om internationale bescherming. U verwees opnieuw naar uw oorspronkelijke verklaringen betreffende uw verblijf in Iran en uw problemen in Afghanistan. Bijkomend voegde u toe dat de oom van uw moeder een natuurlijke dood is gestorven in Iran. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: een arbeidskaart, een schoolrapport van uw broer H.(...), een document met een opsomming van de schoolkosten, een huurcontract op naam van uw vader, de vaccinatiekaart van uw zus, een brief met een afspraak bij de Afghaanse ambassade op uw naam, een strookje met de vraag om te betalen aan de Afghaanse ambassade, enkele foto's van uzelf in Iran, twee dvd's, een brief van uw advocaat meester A.(...) S.(...) M.(...)-B.(...) en een enveloppe. Daarnaast legde u het familiepaspoort van uw vader voor,

waarvan u in het kader van uw eerste verzoek reeds een kopie van de eerste twee bladzijden voorlegde. Op 6 oktober 2017 besliste het CGVS om dit verzoek niet in overweging te nemen. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 30 oktober 2017 deed u een derde verzoek om internationale bescherming. U verwees opnieuw naar uw oorspronkelijke verklaringen betreffende uw verblijf in Iran en uw problemen in de provincie Kunduz. U voegde toe dat de politie in Iran u ongeveer zeven maanden geleden is komen zoeken. Tot slot verwees u naar de algemeen slechte veiligheidssituatie in de provincie Kunduz en u voegde hieraan toe dat ook uw ouderlijke woning gebombardeerd werd. U legde geen documenten voor. Op 18 december 2017 besliste het CGVS om ook dit verzoek niet in overweging te nemen. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 16 januari 2018 deed u een vierde verzoek om internationale bescherming. U verwees opnieuw naar uw oorspronkelijke verklaringen betreffende uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België, uw problemen met de taliban, uw problemen met de politie in Iran en de slechte veiligheidssituatie in de provincie Kunduz. U legde geen documenten voor. U stelde wel dat uw broer en uw zus binnenkort een paspoort zullen aanvragen bij de Afghaanse ambassade in Iran en dat u in de toekomst kopieën hiervan zou kunnen voorleggen. Op 23 februari 2018 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van in overwegingname genomen. U diende wederom geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 19 oktober 2018 deed u een vijfde verzoek om internationale bescherming. U verwees louter naar uw eerdere motieven en legde geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af. Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: een geboorteakte afgegeven door de Afghaanse ambassade op 30 oktober 2018, kopieën van drie Iraanse huurcontracten, kopieën van Iraanse schoolrapporten van uw broer en uw zus, foto's van uzelf in Iran en een CD-Rom met een filmpje waarop u te zien bent met vrienden in Iran en een verzendingsbewijs. Daarnaast legde u nog een kopie voor van het familiepaspoort van uw vader, welke u reeds hebt voorgelegd in het kader van uw tweede verzoek. Tot slot legde u een originele arbeidskaart voor waarvan u tijdens u tweede verzoek reeds een kopie hebt neergelegd. Op 18 juli 2019 werd uw verzoek door het CGVS niet ontvankelijk verklaard. U diende geen beroep in.

Op 27 november 2020 deed u een zesde verzoek om internationale bescherming. U verwees opnieuw naar uw eerdere verklaringen en legde geen nieuwe inhoudelijke verklaringen af. U legde een brief voor van uw advocaat, meester P.(...) R.(...), waarvan u de inhoud niet kent alsook enkele documenten waarover uw advocaat u had gezegd dat deze belangrijk zijn. Het betreft: de verklaringen op eer van twee Afghaanse jeugdvrienden die bevestigen dat u voor uw komst naar België in Chawni Sohrab (Kunduz) en Isfahan hebt verbleven en een attest van linguïstisch experte N.(...) N.(...) dd. 16 juli 2020 die stelt dat ze op 27 januari 2020 een onderhoud had met u waaruit bleek dat u zowel het Dari als het Farsi machtig bent en lang in Iran hebt gewoond. Op 9 maart 2021 werd uw verzoek niet ontvankelijk verklaard. U diende een beroep in tegen deze beslissing. Op 8 juni 2021 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS.

Op 29 juli 2021 deed u een zevende verzoek om internationale bescherming. U blijft vasthouden aan uw eerdere verklaringen over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. U verklaart dat u in het verleden gelogen hebt over uw leeftijd. U zou geboren zijn op (...) 1997 en niet op (...) 1998. U legt ditmaal het origineel familiepaspoort van uw vader voor waarvan u reeds kopieën voorlegde tijdens uw eerste, tweede en vijfde verzoek. U beweert dat u het originele paspoort in het verleden niet durfde voor te leggen omdat u bang was om naar Afghanistan teruggedleid te worden. Vervolgens haalt u aan de taliban te vrezen en specificeert u dat u Hazara en sjiïet bent hetgeen als een misdaad wordt beschouwd door de taliban. Tot slot verklaart u dat u ondertussen verwesterst bent. U bent niet meer even religieus en drinkt (alcohol). U voegt toe dat u hier gestudeerd hebt, de taal kent en België ondertussen beschouwt als uw thuisland. Tot slot verklaart u dat u gestresseerd en depressief bent en een hernia hebt waarvoor u binnenkort een ingreep zal ondergaan. Ter staving van uw verzoek legt u naast het familiepaspoort nog kopieën voor van de Iraanse arbeidsvergunningen van uw vader en uw broer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw herkomst uit het district Khanabad van de provincie Kunduz noch aan uw verblijf in Iran. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Uw tweede, derde en vierde verzoeken werden door het CGVS niet in overweging genomen omdat u geen nieuwe verklaringen aflegde en omdat er geen bewijskracht kon worden toegekend aan de voorgelegde documenten. U diende tegen deze beslissingen evenmin een beroep in. Uw vijfde en uw zesde verzoek werden niet ontvankelijk verklaard en uw beroep tegen de laatste beslissing werd door de RvV verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerdere verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U bracht in het kader van uw huidig verzoek geen elementen aan die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht kunnen stellen. Integendeel, u verwees opnieuw naar uw eerdere verklaringen over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België (Verklaring Volgend verzoek, vraag 10 en 16). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde motieven is niet van dien aard om de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht te plaatsen.

Uw vrees om in geval van terugkeer geïsoleerd te worden omdat u een sjjiitische Hazara bent werd reeds besproken in het kader van uw zesde verzoek (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19). Voor de volledigheid dient hierbij nog opgemerkt dat het louter verwijzen naar de situatie van sjjiitische moslims of Hazara in Afghanistan niet volstaat om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming.

Uit de EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en het EASO-rapport "Afghanistan. Country Focus" van januari 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat de taliban een beleid voeren dat specifiek tegen deze bevolkingsgroep gericht zou zijn. Hazara's kunnen hun religie vrij beleven en er is sprake van bescherming door de taliban van gebedshuizen. Verder blijkt dat er in de periode rond de machtsovername sprake was van een aantal incidenten door toedoen van talibanstrijders waarbij Hazara's het slachtoffer waren. Dit had echter vnl. betrekking op situaties waarbij niet zozeer de etnische achtergrond van belang was dan wel het feit dat de betrokken personen vroeger lid waren van het ANSF en op situaties en incidenten in het kader van de strijd van de Taliban om de controle over grondgebied. Verder worden in bepaalde provincies gevallen gerapporteerd van verdrijvingen van Hazara's en anderen van hun gronden, waarna deze ingenomen werden door Pashtouns, Kuchi-nomaden of andere personen die gelinkt zijn aan de taliban. Lokale talibanstrijders maken hierbij gebruik van de zwakkere positie van Hazara's na de val van de vorige regering.

U haalt echter geen elementen aan die er in concreto op zouden wijzen dat bovenstaande situaties betrekking hebben op uw persoon of dat u hiervan het slachtoffer zou worden.

Wat ISKP betreft, kan worden vastgesteld dat uit dezelfde informatie blijkt dat zij een anti-sjiitische agenda heeft. ISKP pleegde in de periode na de machtsovername twee grote aanslagen op sjjiitische moskeeën (in Kandahar en Kunduz), waarbij tientallen slachtoffers vielen. De taliban nam sindsdien de verantwoordelijkheid voor de beveiliging van deze plaatsen voor haar rekening. Enkele kleinschaligere aanslagen werden gerapporteerd in de sjjiitische wijk Dasht-e Barchi in Kabul, onder meer bij een taliban-checkpoint, waarbij ook burgerslachtoffers vielen. ISKP en haar naar schatting 4000 militanten heeft geen territoriale controle in Afghanistan en richt haar acties en aanslagen in hoofdzaak tegen leden van de taliban. ISKP heeft in grote mate af te rekenen met operaties van de taliban tegen haar schuilplaatsen waarbij veel leden worden gearresteerd of gedood, en met leden die zich overgeven aan de taliban.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie. Uzelf brengt evenmin informatie aan waaruit zulks zou blijken. Het loutere feit dat u Hazara bent is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in uw hoofde aannemelijk te maken.

Waar u aanhaalt dat u verwesterst en niet meer even religieus bent (Verklaring volgend Verzoek, vraag 19) dient vastgesteld dat u nalaat in concreto aan te tonen dat u dermate verwesterst zou zijn dat u zich

niet meer zou willen of kunnen schicken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Afghanistan en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden. Het drinken van alcohol bijvoorbeeld kan niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u zichzelf nog steeds beschouwt als sjiitisch moslim (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 9).

Indien u een verblijfstoelating wil verkrijgen op basis van uw goede integratie in België (u kent de taal en hebt hier gestudeerd) dient u de geëigende procedures aan te wenden (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19).

Betreffende de aangehaalde psycho-medische problemen dient opgemerkt dat u deze niet hebt gestaafd aan de hand van enige attesten. Er dient nog toegevoegd dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Het familiepaspoot dat afgeleverd werd op 31 januari 2012 werd reeds beoordeeld in het kader van uw eerste en uw tweede verzoek. Er werd toen geen bewijskracht aan toegekend. Hieraan dient nu toegevoegd dat het hoogst merkwaardig is dat dit paspoort nog op 2 augustus 2020 verlengd werd tot 2 augustus 2022. U stede dat jullie een elektronisch paspoort hadden moeten krijgen maar dat dit niet mogelijk was omwille van de Covid pandemie (Verklaring Volgend verzoek, vraag 18). Deze uitleg weet echter onvoldoende te overtuigen temeer omdat het een familiepaspoot betreft en er van uitgegaan kan worden dat meerderjarige kinderen toch op zijn minst een eigen paspoort zouden moeten aanvragen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat men reeds in 2013 gestart is met de uitreiking van Afghaanse elektronische paspoorten (e- passports). Van de arbeidskaarten van uw vader en broer legde u slechts kopieën voor waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Maar hoe dan ook, blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek, als van doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielrelaas te ondersteunen, zoals diploma's etc.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming,

maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers,

journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van

de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekeerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de “*algemene beginselen van behoorlijk bestuur*”, waaronder onder meer het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker hekelt in dit verband dat de commissaris-generaal geen aandacht heeft geschonken aan het origineel familiepaspoort van zijn vader en meent dat dit nochtans zijn afkomst en zijn verblijf in Iran aantoon. Verder meent verzoeker dat de commissaris-generaal onvoldoende aandacht heeft besteed aan zijn Hazara etniciteit, in het bijzonder het gegeven dat Hazara's in de ogen van radicale taliban sowieso als verwesterd en niet meer voldoende religieus worden bestempeld, en citeert hij uit rapporten en nieuwsberichten ten einde aan te tonen dat hij hierdoor een vrees voor vervolging loopt.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Onder verwijzing naar diverse rapporten en persartikels betoogt verzoeker dat het risico op schade door willekeurig geweld in Afghanistan nog steeds zeer hoog is, in het bijzonder voor Hazara's. Verder merkt hij op dat er een zeer precare socio-economische en humanitaire situatie heerst in Afghanistan die te wijten is aan de taliban.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan zijn verzoekschrift.

Op 7 februari 2023 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over, waarin wordt verwezen naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- COI Focus “*Afghanistan, Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023;
- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022.

De COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022 wordt bij deze aanvullende nota gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal op 23 december 2016 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst uit het district Khanabad in de Afghaanse provincie Kunduz, noch aan zijn verklaring als zou hij als Afghaans vluchteling in Iran hebben verbleven. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Verzoekers tweede, derde en vierde verzoeken om internationale bescherming werden niet in overweging genomen (op respectievelijk 6 oktober 2017, 18 december 2017 en 23 februari 2018) door de commissaris-generaal omdat verzoeker geen nieuwe verklaringen aflegde en omdat er geen bewijskracht kon worden toegekend aan de documenten die hij in het kader van deze verzoeken voorlegde. Verzoeker ging evenmin in beroep tegen deze beslissingen.

Verzoekers vijfde en zesde verzoeken om internationale bescherming werden door de commissaris-generaal op respectievelijk 18 juli 2019 en 8 juni 2021 niet-ontvankelijk verklaard omdat verzoeker geen nieuwe inhoudelijke verklaringen aflegde en omdat er geen bewijskracht kon worden toegekend aan de voorgelegde documenten. Verzoeker ging in beroep tegen de beslissing van 8 juni 2021. In 's Raads arrest nr. 255 966 van 8 juni 2021 werd dit beroep evenwel verworpen. Verzoeker ging niet in cassatieberoep tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot de eerdere verzoek(en) om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen,

als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou meebrengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, niet bevoegd is.

De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het zevende verzoek om internationale bescherming aangehaalde nieuwe elementen.

2.3.4. In het kader van het huidig zevende verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn eerdere verklaringen met betrekking tot zijn herkomst en zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België. Verder geeft hij echter aan te hebben gelogen over zijn geboortedatum, die hij thans ruim een jaar eerder plaatst (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 30 augustus 2021, vragen 4 en 16). Verzoeker herhaalt voorts de taliban te vrezen en specificeert dat hij Hazara en sjiit is, hetgeen als een misdaad wordt beschouwd door de taliban (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 30 augustus 2021, vraag 19). Verzoeker benadrukt nog dat hij in België geïntegreerd is, dat hij hier heeft gestudeerd, dat hij de taal spreekt, dat hij zich hier thuis voelt en minderjarig was toen hij Iran en zijn familie verliet (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 30 augustus 2021, vraag 23).

Ter staving van zijn huidig, volgend verzoek legt verzoeker volgende documenten neer: een origineel familiepaspoot van zijn vader en Iraanse werkvergunningen van zijn broer H. en vader (administratief dossier, map 'Documenten').

2.3.5. Verzoekers huidig, zevende verzoek om internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

(i) verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dit omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn herkomst uit het district Khanabad van de Afghaanse provincie Kunduz, noch aan zijn verblijf in Iran; verzoekers tweede, derde en vierde verzoeken werden door de commissaris-generaal niet in overweging genomen daar hij geen nieuwe verklaringen aflegde en omdat er geen bewijskracht kon worden toegekend aan de voorgelegde documenten; verzoekers vijfde en zesde verzoeken werden niet-ontvankelijk verklaard en zijn beroep tegen deze laatste beslissing werd door de Raad verworpen. Bijgevolg resten verzoeker geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot zijn eerdere verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet;

(ii) verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek geen elementen aan die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht kunnen stellen vermits:

(a) het gegeven dat hij naar aanleiding van zijn huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan zijn eerder aangehaalde verklaringen over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België is niet van die aard om de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht te kunnen plaatsen;

(b) verzoekers vrees om als sjiitische Hazara te worden geïdentificeerd werd reeds beoordeeld in zijn zesde verzoek en hoe dan ook moet worden opgemerkt dat het louter verwijzen naar de situatie van sjiitische moslims of Hazara in Afghanistan niet volstaat om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming, er zijn geen aanwijzingen van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch worden vervolgd omwille van hun etnie of hun religie en verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zulks zou blijken;

(c) waar verzoeker aanhaalt dat hij verwesterd is en niet meer religieus is, dient vastgesteld dat hij nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen; bovendien moet worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn en het drinken van alcohol bijvoorbeeld niet als een fundamenteel recht kan worden beschouwd waarvan de beknotting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden; uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij zichzelf nog steeds beschouwt als sjiitisch moslim;

(d) indien verzoeker een verblijfsvergunning wil verkrijgen op basis van zijn goede integratie in België, moet worden opgemerkt dat hij zich hiervoor tot de geëigende procedures dient te wenden;

(e) aangaande de psycho-medische problemen kan worden vastgesteld dat verzoeker deze niet heeft gestaafd aan de hand van enig attest en hoe dan ook houden deze op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;

(f) de documenten die verzoeker voorlegt zijn evenmin van aard om de voorgaande vaststellingen te wijzigen nu het familiepaspoort reeds werd beoordeeld in het kader van zijn eerste en tweede verzoek als onvoldoende bewijskrachtig, het is hoogst merkwaardig dat het paspoort nog op 2 augustus 2020 werd verlengd voor twee jaar, te meer daar uit de informatie blijkt dat men reeds in 2013 is gestart met de uitreiking van elektronische Afghaanse paspoorten en er vanuit kan worden gegaan dat meerderjarige kinderen toch op zijn minst een eigen paspoort zouden moeten aanvragen; de arbeidskaarten die verzoeker voorlegt van zijn vader en broer betreffen slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, te meer daar uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat corruptie een veelvoorkomende praktijk is bij het verkrijgen van documenten,

(g) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld,

(h) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.7.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn verklaringen aangaande zijn eerdere verblijfplaatsen voor zijn komst naar België, met name zijn herkomst uit het Afghaanse district Khanabad van de provincie Kunduz en zijn verblijf als Afghaans vluchteling in Iran

(administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', d.d. 30 augustus 2021, vragen 5, 10 en 18). Het louter verwijzen naar elementen die in het verleden niet geloofwaardig werden bevonden, volstaat echter niet om de vroegere geloofwaardigheidsbeoordeling om te buigen.

Verzoeker legt evenwel documenten in dit verband neer. Met name de Iraanse arbeidskaarten van zijn broer H. en vader en het origineel en volledig familiepaspoort van zijn vader.

Wat betreft het familiepaspoort van verzoekers vader, dient erop gewezen dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming reeds een kopie van de eerste twee bladzijden voorlegde. In dit verband oordeelde de commissaris-generaal in zijn beslissing van 23 december 2016:

"De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De kopie van de Iraanse verblijfsvergunning van uw vader is gewoon een kopie van een Afghaans paspoort (CGVS, p. 40). U wist verder ook niet te zeggen wanneer uw vader dit document juist verkreeg (CGVS, p.14). Bovendien zijn de identiteitsgegevens op de kopie van het Afghaans paspoort van uw vader dat werd afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Teheran dikker dan de rest van de gegevens op het paspoort en er dus duidelijk op gefotoshopt. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd antwoordt u dat het dit document was dat uw vader had in Iran en dat u niets meer weet. Uw voogd argumenteerde tijdens het gehoor op het CGVS dat dit zo zou kunnen lijken omdat één deel van het paspoort op de foto dichter bij het objectief van de foto is. Dit is echter niet aannemelijk aangezien ook de zwarte handtekening op het andere deel van de kopie van het paspoort dikker en meer prominent is. Uw voogd moest hierna op het CGVS toegeven dat dit niet weerlegbaar is (CGVS, p.40). Deze vreemde elementen op het paspoort tonen aan dat de identiteitsgegevens hierop duidelijk gefotoshopt zijn. Dit ondermijnt dan ook volledig de geloofwaardigheid van de authenticiteit van dit document en in ernstige mate de geloofwaardigheid van de authenticiteit van uw andere documenten.

(...)"

In het kader van zijn tweede verzoek legde verzoeker vervolgens het volledige familiepaspoort voor. Te dezen oordeelde de commissaris-generaal in zijn beslissing van 6 oktober 2017:

"Betreffende het familiepaspoort van uw vader dient opgemerkt dat u reeds een kopie van de eerste twee bladzijden voorlegde in het kader van uw eerste asielaanvraag. U wist toen trouwens niet welk document het betrof. U kon enkel zeggen dat het een document van uw vader was om in Iran te kunnen blijven (CGVS 31 oktober 2016 eerste aanvraag, p. 27). U geeft bovendien nergens aan waarom u het origineel niet eerder kon voorleggen. Bevreemdend is ook dat dit (met de hand ingevuld) paspoort op 28 mei 2016 verlengd werd tot 8 februari 2020. Uit de informatie van het CGVS blijkt immers dat dergelijke paspoorten vanaf november 2017 niet meer geldig zijn. Daarnaast blijkt uit dezelfde informatie dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen."

Door in het huidig, zevende verzoek dit familiepaspoort – dat op 31 januari 2012 werd uitgegeven – opnieuw voor te leggen en in het verzoekschrift te volharden in het gegeven dat dit zijn herkomst en zijn verblijf in Iran aantoonde, wijzigde verzoeker niets aan de beoordelingen in het kader van zijn eerste en tweede verzoek. De commissaris-generaal oordeelt *in casu* in dit verband evenwel nog bijkomend op goede gronden als volgt:

"(...) Hieraan dient nu toegevoegd dat het hoogst merkwaardig is dat dit paspoort nog op 2 augustus 2020 verlengd werd tot 2 augustus 2022. U stede dat jullie een elektronisch paspoort hadden moeten krijgen maar dat dit niet mogelijk was omwille van de Covid pandemie (Verklaring Volgend verzoek, vraag 18). Deze uitleg weet echter onvoldoende te overtuigen temeer omdat het een familiepaspoort betreft en er van uitgegaan kan worden dat meerderjarige kinderen toch op zijn minst een eigen paspoort zouden moeten aanvragen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat men reeds in 2013 gestart is met de uitreiking van Afghaanse elektronische paspoorten (e- passports)."

Dat de commissaris-generaal onvoldoende aandacht heeft besteed aan het neergelegde paspoort, zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, kan gelet op voorgaande pertinente vaststellingen en overwegingen met betrekking tot het familiepaspoort dan ook geenszins worden gevolgd.

Aangaande de Iraanse arbeidskaarten van verzoekers vader en broer considereert de commissaris-generaal voorts nog pertinent:

“Van de arbeidskaarten van uw vader en broer legde u slechts kopieën voor waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Maar hoe dan ook, blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek, als van doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielrelaas te ondersteunen, zoals diploma's etc.”

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motivering, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.7.2. Verzoeker benadrukt voorts dat hij een sjiitische Hazara is, hetgeen door de taliban als een misdaad wordt beschouwd (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', d.d. 30 augustus 2021, vraag 19).

2.3.7.2.1. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier (EUAA, “Country Guidance Afghanistan” van januari 2023 (p. 79-83), EUAA, “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, EASO “Afghanistan Country Focus Country of Origin Information Report” van januari 2022, (p. 41-43), EUAA “Country of Origin Information: Afghanistan Security Situation” van augustus 2022 (p. 50 e.v.), EUAA “Country of Origin Information: Afghanistan Targeting of individuals” van augustus 2022 (p. 132 – 144) blijkt het volgende.

Gedurende het talibanregime tussen 1996 en 2001 werden verschillende bloedbaden aangericht waarvan Hazara het slachtoffer waren. Na de val van het talibanregime in 2001 verbeterde de positie van de Hazara. Vanaf 2016 echter ontstonden er nieuwe veiligheidsdreigingen voor de sjiitische moslims waaronder de Hazara-gemeenschap. ISKP voerde vanaf dan aanvallen uit die onder andere tegen Hazara waren gericht. In 2021 werden aanvallen gerapporteerd van de taliban tegen personen van Hazara-afkomst. Met de terugtrekking van de internationale strijdkrachten uit Afghanistan werd melding gemaakt van een verhoging van geweldfeiten tegen de Hazara.

In de periode na de machtsovername was er tijdelijk een opflakking van geweld tegen Hazara. Dit waren voornamelijk incidenten waarbij de slachtoffers Hazara waren die vroeger lid waren van het ANSF. Na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 leek er geen beleid te zijn tegen de Hazara-minderheid. Het was sjiitische moslims toegestaan om hun religieuze ceremonies te beleven, zoals de jaarlijkse viering van Ashura. Daarnaast beloofden de taliban de Hazara-gemeenschap te beschermen en talibanstrijders zouden sjiitische moskeeën hebben beschermd. Hazara kregen functies in de nieuwe talibanadministratie op centraal en provinciaal niveau, maar de vraag rijst of deze personen kunnen worden beschouwd als werkelijke vertegenwoordigers van de Hazara-minderheid daar het personen betreft die reeds lang geleden de geledingen van de taliban hebben vervoegd. Daarnaast zou de taliban hebben bevestigd dat hun beleid enkel zou steunen op soennitische hanafi- rechtspraak.

De talibanregering zoals gevormd op 7 september 2021 had geen Hazara-vertegenwoordiging maar op 21 september 2021 werd een lid van de sjiitische Hazara-gemeenschap benoemd als adjunct-minister van gezondheid. Er is evenwel geen sprake van een daadwerkelijke en volledige 'inclusie' van Hazara in de nieuwe regering.

Uit de landeninformatie blijken geen aanwijzingen dat de taliban in de huidige stand van zaken een beleid voeren dat specifiek of rechtstreeks is gericht tegen de Hazara. Het gedrag van de taliban lijkt eerder contextgebonden.

Dit neemt niet weg dat individuen van Hazara-origine nog steeds slachtoffer kunnen worden van maatschappelijke discriminatie. Gedwongen uitzettingen van Hazara vonden ook plaats. Sommige vonden plaats in september 2021 in de provincie Daykundi en in oktober 2021 in de provincies Helmond en Balkh. In sommige gevallen werden deze uitzettingen bevolen door lokale talibanleiders, terwijl in andere gevallen de uitzettingen gebeurden door Kuchi-nomaden of door de taliban en milities daarrond. In sommige gevallen beloofden de taliban op lokaal niveau deze problematiek te onderzoeken. In andere gevallen echter stelden lokale talibanleiders dat deze uitzettingen plaatsvonden overeenkomstig beslissingen van de de-factorecht-banken. De uitzettingen leken te zijn ingegeven door de zwakkere positie van de Hazara na de val van de voormalige Afghaanse regering. Er waren in november 2021 gedwongen verdrijvingen in de provincie Daykundi waarbij de lokale taliban de gronden van Hazara opeisten. De talibanautoriteiten in Daykundi zouden hierover een onderzoek zijn gestart. Talibanleiders in Kaboel zouden ook enkele uitzettingsbeslissingen in Daykundi hebben ingetrokken. In Gizab waren er ook uitzettingen. Deze uitzettingen zouden zijn gebeurd in het kader van grondconflicten en de gronden werden voornamelijk ingenomen door Pashtun uit de provincie Uruzgan.

Een deel van de talibanstrijders hebben vooroordelen en een negatief beeld over de Hazara, aangezien de Hazara-gemeenschap deelnam aan het vorige bestuur en de sociale vooruitgang van Afghanistan in het algemeen en omdat ze ook worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan. Binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van islam zoals de taliban deze zien, bv. omdat Hazara-vrouwen in het leger dienden of waren betrokken in culturele en sociale activiteiten. Er was een anti-Hazara-visie bij de algemene bevolking, zelfs voor de machtsovername.

Aanvallen door opstandige groeperingen werden de laatste jaren voornamelijk toegeschreven aan ISKP, die Hazara en sjiitische moslims als een legitiem doelwit beschouwt. Deze aanvallen hebben een grote impact gehad op de Hazara-bevolking. Aanvallen van ISKP waren gericht tegen plaatsen waar Hazara of sjiitische moslims samenkomen, zoals religieuze bijeenkomsten, huwelijken en locaties in door Hazara gedomineerde wijken in grote steden, zoals Kaboel en Herat. Deze aanvallen kunnen worden gelinkt aan de religie van de Hazara. ISKP viseert echter ook Hazara omwille van hun vermeende nauwe band met en steun voor Iran en hun steun in de strijd tegen IS in Syrië. In de eerste helft van 2021 rapporteerde UNAMA een heropflakking van opzettelijk sektarisch geïnspireerde aanvallen tegen de sjiitische religieuze minderheid, meestal de etnische Hazara-minderheid. Bijna alle twintig incidenten gedurende deze periode werden opgeëist door ISKP en betroffen beschietingen en IED (improvised explosive device) aanvallen, waarbij bussen werden gevisieerd en andere voertuigen die leden van de Hazara-gemeenschap transporteerden. Dit leidde tot 500 burgerslachtoffers (143 overlijdens en 357 gewonden).

In de periode na de machtsovername bleef de sjiitische gemeenschap gevisieerd worden door ISKP, die een anti sjiitische agenda heeft. In oktober 2021 vonden grootschalige aanvallen plaats op sjiitische moskeeën in Kandahar en Kunduz, waar minstens 119 personen werden gedood en 220 gewond. Hierna namen de taliban de verantwoordelijkheid voor de beveiliging van deze plaatsen. In de herfst van 2021 werden incidenten gerapporteerd waarbij burgerslachtoffers vielen in de wijk Dasht-e Barkhi in het westen van Kaboel, waar veel sjiitische Hazara leven.

Volgens cijfergegevens van de Verenigde Naties, vonden er tussen 19 augustus en 31 december 2021 in 16 provincies aanvallen van ISKP plaats; het jaar daarvoor was dat voor dezelfde periode maar het geval in vijf provincies. In de periode van 1 januari tot 21 mei 2022 werden aanvallen gedocumenteerd in 11 provincies; in dezelfde periode het jaar daarvoor in 6 provincies. Sedert juni 2022 omvat het gebied waar ISKP actief is delen van noordelijk en westelijk Afghanistan, evenals zuidelijke en zuidoostelijke provincies. De speciale gezant van de VN voor Afghanistan stelde in november 2021 vast dat ISKP een aanwezigheid in bijna alle provincies leek te hebben. ISKP voerde verschillende 'high profile' aanvallen uit, waaronder de reeds vermelde aanslagen op sjiitische moskeeën in oktober 2021, een militair hospitaal in Kaboel op 2 november 2021, een sjiitische moskee in Mazar-e Sharif in april 2022 en een serie bomexplosies in Mazar-e-Sharif en Kaboel in mei 2022. Deze ISKP-aanvallen in april en mei 2022 tonen aan dat ISKP zijn capaciteit om aanvallen uit te voeren in noordelijk Afghanistan heeft uitgebreid. De aanvallen in deze periode in Kaboel en in het noorden maakten burgerslachtoffers, terwijl de aanvallen in andere delen van het land de taliban viseerden.

Lidstaten van de VN schatten in mei 2022 de getalsterkte van ISKP tussen de 1500 en 4000 strijders. Dit neemt toe sinds de machtsovername door de taliban, gezien de vrijlating van gevangen ISKP-leden, spanningen tussen verschillende talibanstrekkingen en een toename aan financiële bronnen.

Voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021, werden de delen van Afghanistan waar overwegend Hazara wonen het minst getroffen door het conflict tussen de vorige regering en de taliban. Vanaf 2016 begon ISKP aanvallen uit te voeren op Hazara en andere sjiitische moslims. Uit het USDOS "*Afghanistan 2021 Human Rights Report*" van 12 april 2022, vermeld in het EUAA rapport, blijkt dat de taliban in december 2021 een reeks ontmoetingen hadden met sjiitische Hazara-leiders van verschillende delen van het land. De taliban beloofden veiligheid te voorzien voor alle burgers en wensten sektarische opsplittingsen te vermijden. De taliban hebben communicatie behouden met verschillende politieke partijen van voor hun machtsovername, onder meer met de Hezb-e Wahdat, voornamelijk bestaand uit Hazara. Experts binnen de internationale gemeenschap hebben ongerustheid geuit over de situatie van de Hazara na de machtsovername; de taliban zijn niet geneigd om de Hazara te beschermen.

Er worden twee patronen vermeld in aanvallen tegen de Hazara na de machtsovername door de taliban. Het eerste patroon betreft aanvallen waarbij burgertransportvoertuigen werden gevisieerd, voornamelijk minibuses gebruikt door jonge, opgeleide en werkende Hazara zoals overheidspersoneel, journalisten en NGO-medewerkers. Tijdens het reizen op de snelwegen werden Hazara gestopt. Het tweede patroon betreft complexe aanvallen op grote schaal, met als doelwit sjiitische moskeeën, hospitalen en scholen in gebieden waar de Hazara verblijven. Dit gebeurde vooral in de steden Kaboel, Herat, Mazar-e-Sharif, Kandahar en Kunduz.

Verschillende bronnen vermelden ISKP als voornaamste actor van geweld tegen de Hazara. Deze aanvallen tegen de Hazara blijven voortduren. ISKP heeft via Telegram-kanalen laten weten dat ze sjiitische moslims viseren van "*Baghdad tot Khorasan*".

2.3.7.2.2. Uit het geheel aan beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat de situatie van de Hazara in Afghanistan verontrustend is. Evenwel blijkt niet dat er heden in Afghanistan sprake is van een systematische vervolging van de Hazara. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden ontwaard dat het loutere feit Hazara te zijn op zich onvoldoende is om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in verzoekers hoofde aannemelijk te maken.

Gelet op de context van discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld ten aanzien van sjiieten, waaronder Hazara, is er evenwel sprake van een zeer precaire algemene situatie die moet worden meegenomen bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van Hazara uit Afghanistan.

2.3.7.2.3. In de EUAA *Country Guidance* van januari 2023, waaraan de commissaris-generaal refereert in zijn aanvullende nota van 7 februari 2023 (p. 80-83) worden Hazara dan ook aangemerkt als een risicoprofiel, daar wordt aangenomen dat zij kunnen worden blootgesteld aan daden van vervolging. Volgens deze richtlijnen, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing en die door de Raad, na lezing van de beschikbare landeninformatie, kunnen worden bijgetreden, moet de situatie van Hazara worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de taliban. Tevens moet het risico om het doelwit te worden van ISKP worden beoordeeld in het licht van de operationele capaciteit van deze groep. Risicobepalende omstandigheden kunnen tevens verband houden met andere risicoprofielen, met name sjiieten, enerzijds, en individuen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overschreden, anderzijds.

In Afghanistan is 10 à 15 % van de bevolking sjiiet. De meerderheid van de sjiitische moslims in Afghanistan zijn Hazara en omgekeerd is de meerderheid van de Hazara sjiiet. Er zijn twee grote sjiitische gemeenschappen in Afghanistan: de grootste sjiitische groep betreft de Ithna Ashariya en de kleinste groep betreft de Ismaïli. Beide sjiitische groepen zijn overwegend Hazara.

In voormelde EUAA *Country Guidance* wordt over sjiieten gesteld dat zij het slachtoffer kunnen worden van daden van vervolging en dus worden zij als risicoprofiel aangemerkt. De risico's die leden van de Hazara-gemeenschap lopen vallen aldus binnen een bredere context van geweld tegen sjiitische moslims, die het voorwerp uitmaken van doelgerichte aanvallen.

De situatie van de sjiieten moet worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de taliban. Het risico om doelwit te worden van ISKP moet ook worden beoordeeld. Momenteel blijkt niet dat voor alle personen onder dit profiel een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, maar is het risico op vervolging eerder afhankelijk van individuele omstandigheden, zoals de regio van herkomst (zo vormen regio's waar ISKP operationele capaciteit heeft een hoger risico), deelname aan religieuze activiteiten, etc.

Onder het risicoprofiel van personen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overschreden (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 77 e.v.), vallen tevens personen die worden beschouwd als verwesterd. Hazara worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan en binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van de islam zoals de taliban deze zien.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker bij terugkeer zal worden blootgesteld aan vervolging, moet rekening worden gehouden met de mogelijke aanwezigheid van individuele en concrete omstandigheden die in zijn geval risicobepalend kunnen zijn. Aldus stelt de Raad het volgende vast.

Verzoeker is een Hazara, die tevens sjiïet is.

Bij deze merkt de Raad nog op dat, aangezien een meerderheid van de sjiïtische moslims in Afghanistan tot de Hazara behoort en Hazara omwille van hun fysieke kenmerken als zodanig herkenbaar zijn, de Hazara dan ook de belangrijkste slachtoffers zijn van sektarische aanvallen op sjiïeten, waarbij ISKP de belangrijkste actor van vervolging is.

Wat betreft de operationele capaciteit van ISKP, blijkt uit de “*Country of Origin Information: Afghanistan Security Situation*” van de EUAA van augustus 2022 dat sedert juni 2022 het gebied waar ISKP actief is delen van noordelijk en westelijk Afghanistan omvat evenals zuidelijke en zuidoostelijke provincies (p.51). De speciale gezant van de VN voor Afghanistan stelde in november 2021 vast dat ISKP een aanwezigheid in bijna alle provincies leek te hebben. ISKP voerde verschillende ‘*high profile*’ aanvallen uit, waaronder de aanslagen in Kandahar en Kunduz op sjiïtische moskeeën in oktober 2021, een militair hospitaal in Kaboel op 2 november 2021, een sjiïtische moskee in Mazar-e Sharif in april 2022 en een serie bomexplosies in Mazar-e-Sharif en Kaboel in mei 2022. Deze ISKP-aanvallen in Mazar-e-Sharif, Kunduz en Kaboel tonen aan dat ISKP zijn capaciteit om aanvallen uit te voeren in Afghanistan heeft uitgebreid.

Uit hetzelfde rapport blijkt dat lidstaten van de VN in mei 2022 de getalsterkte van ISKP schatten tussen de 1500 en 4000 strijders. Dit neemt toe sinds de machtsovername door de taliban, gezien de vrijlating van gevangen ISKP-leden, spanningen tussen verschillende talibanstrekkingen en een toename aan financiële bronnen.

Uit het voorgaande en gelet op de beoordeling van verzoekers eerdere verzoeken om internationale bescherming blijkt dat verzoeker geen zicht biedt op zijn herkomst uit Afghanistan, noch zijn verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België. In dit kader stipt de Raad aan dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België. Bijgevolg maakt verzoeker het onmogelijk dat een onderzoek gevoerd wordt naar de aanwezigheid van het ISKP in zijn werkelijke regio van herkomst.

Gelet op de beschikbare landeninformatie – waaruit niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van Hazara – en rekening houdend met verzoekers gebrek aan medewerking aangaande zijn persoonlijke omstandigheden, toont verzoeker *in casu* niet aan dat zijn profiel als Hazara de toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Door in het verzoekschrift voorts nog te citeren uit en te verwijzen naar algemene landeninformatie slaagt verzoeker er evenmin in om in zijner hoofde een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.7.3. Verzoeker wijst tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en in zijn verzoekschrift nog op het feit dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden beschouwd door de taliban. Hij merkt hierbij op dat hij niet meer even religieus is, dat hij drinkt en hij “*heel verwesterd*” is (administratief dossier, ‘verklaring volgend verzoek’ d.d. 30 augustus 2021, vraag 19).

2.3.7.3.1. In zoverre wordt geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt (of dat dit als dusdanig wordt gepercipieerd).

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

2.3.7.3.2. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van januari 2023 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden

beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 77-79). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *'to play the game'*.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot vervolging is een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort (EASO Guidance Note van april 2022, p. 81).

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige *"geldende normen"* in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd.

2.3.7.3.3. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *'de facto'* taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het *'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice'* (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *"een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen"*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *"een afzonderlijk departement binnen Kaboel"*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten

en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesities” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“*deugdzaamheidsbevordering*” ofwel “*de talibancodes*”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreeders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer “*professionals*” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie

inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

2.3.7.3.4. De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is. De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verweerder in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van januari 2023, p. 78).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu wijst verzoeker, thans 24 jaar oud, erop dat hij niet meer even religieus is, dat hij drinkt en hij "heel verwesterd" is na al die jaren in Europa waardoor een terugkeer naar Afghanistan voor hem gevaarlijk is (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 30 augustus 2021, vraag 19).

De Raad benadrukt in dezen dat een ontwikkelde westerse levensstijl door louter tijdsverloop in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen zicht biedt op zijn herkomst en zijn verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België en in het kader van zijn huidige, volgend verzoek om internationale bescherming bovendien aangeeft dat hij voorheen gelogen heeft over zijn leeftijd waarbij hij aangeeft ruim een jaar ouder te zijn dan hij voorheen voorhield (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', vragen 4 en 16), dient erop gewezen dat verzoeker met zijn loutere beweringen aangaande zijn verwestering, het feit dat hij alcohol drinkt en dat hij niet meer even religieus is, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. De Raad benadrukt bovendien dat het drinken van alcohol op zich geen godsdienstige of politieke overtuiging vormt. Zulke overtuigingen hebben betrekking op kenmerken die zodanig fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit dat van een verzoeker niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft, wat in deze niet wordt aangetoond. Een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uiting zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat het stoppen met het drinken van alcohol een dermate schending zou inhouden van een fundamenteel recht dat dit neerkomt op vervolging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Evenmin kan hij volstaan door louter aan te voeren dat hij zijn religie niet meer even doorgedreven praktiseert. Te meer daar uit zijn verklaringen blijkt dat hij zichzelf nog steeds als sjiietisch moslim beschouwt (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 30 augustus 2021, vraag 9).

Dat verzoeker school liep in België, “de taal” spreekt en zich hier thuis voelt, is lovenswaardig en duidt op zijn wil tot integratie, maar hiermee geeft hij evenwel een onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en maakt hij niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van verzoekers beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit voormelde (overigens ongestaafde) beweringen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verzoeker toont evenmin op concrete wijze aan dat er in zijn hoofde sprake is van een toegeschreven verwestering die van die aard zou zijn dat ze beschouwd kan worden als vervolging of ernstige schade.

De Raad besluit dat verzoeker niet *in concreto* aanduidt dat er in zijn hoofde heden sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Nergens uit zijn verklaringen is verder gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als een ongelovige of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Bovenstaande door verzoeker naar voor gebrachte argumentatie kan dus niet beschouwd worden als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming in zijn hoofde aanzienlijk groter maakt.

2.3.7.4. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift een nieuw element meent aan te voeren met zijn verwijzing naar de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, dient te worden gewezen op het volgende.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

Wat betreft de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en

voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”)

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en

ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting – dit in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd –, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet mogen van verzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten worden verwacht over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. In deze kan van verzoeker worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over zijn verschillende verblijfplaatsen, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen,

zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin faalt.

Te dezen kan worden verwezen naar 's Raads arrest nr. 255 966 van 8 juni 2021 waarin werd geoordeeld als volgt:

“Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het EASO rapport van 2020 inzake de veiligheidssituatie in de provincie Kunduz, kan evenmin volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier geheel in gebreke.

Gezien verzoeker, zoals genoegzaam blijkt uit het voorgaande, kennelijk leugenachtige verklaringen aflegde en aflegt over en geen zicht biedt op zijn werkelijke verblijfplaats(en) en herkomst voor zijn komst naar België en op zijn persoonlijke situatie, achtergrond en problemen, toont hij namelijk geenszins een band aan tussen de voormelde situatie en zijn persoon en maakt hij het onmogelijk om in te schatten waar en in welke omstandigheden hij terecht zou komen. Verzoeker maakt het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, zodat zijn verwijzing naar de situatie (onder meer de veiligheidssituatie en de situatie voor personen die terugkeren) in zijn zelfverklaarde land en regio van herkomst niet dienstig is en hij hiermee geenszins kan volstaan om in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood in concreto aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.”

Verzoeker blijft ook in het kader van zijn huidig, zevende verzoek vasthouden aan zijn eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen aangaande zijn verblijfplaats(en) en zijn herkomst uit het district Khanabad van de Afghaanse provincie Kunduz. Dit ondanks het feit dat het de taak is van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over zijn reële problemen, netwerk en situatie en over de vraag of verzoeker al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek op nuttige wijze naar voor heeft kunnen brengen. De Raad benadrukt in dit verband dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek ook werd verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen

aldaar zou nagaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het erg belangrijk was om alle nieuwe elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen of om uit te leggen waarom dit volgens hem niet mogelijk is. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET